

Saksağan / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapçı

написано kitapçı | 22 января, 2025

Saksağan / dedektif hikaye HİKAYE: SAKSAĞAN

Tavanı seyrederek geçiyor günler. Bir ağaç dalı gibi birkaç kola ayrılan çatlağı alçı ile doldurup tavanı yeniden boyamak istiyorum. Karşı duvara, denizde süzülen yelkenliler, çığlık atan martılar çizmek istiyorum. Yattığım yatak dikenlerle dolu gibi hissedebilmeyi istiyorum. Kımıldayamıyorum. Serçe parmağımı bile oynatamıyorum. Ama bunu düşünmek, aklımı oynatacak gibi olmama yetiyor.

Loş odanın beton zeminine penceredeki parmaklıkların yansıması düşüyor. Yansımadaki simetriyi bozan tek şey; bir saksağanın devasa gölgesi... Saksağanlar; siyah parlak tüyleri, uzun kuyrukları, beyaz şeritleriyle pek havalıdırlar ama hırsızdırlar. Kumruların yavrularını çalarlar, yuvalarını bozarlar. Zamanında, bir saksağan gelip babamı çaldı bizden. Cilveli bakışıyla, havalı yürüyüşüyle geldi yuvamıza ve serçe misali narin bir kadın olan annemi yıktı geçti. Yuva bozanları hiç sevmem. Hırsızları da... Saksağanları da...

Yatağın ayakları betona çivilenmiş. Sanki çalacağım

yataklarını. Sanki gücüm yeter ya sırtlanıp götürmeye... Banyo için kaldırıldığım zamandan biliyorum. Köşede, ayakları paslanmaya yüz tutmuş bir masa ile ona inat yeni olduğu her halinden belli bir sandalye duruyor. Tekerleği olmayan bir sandalyede bir daha oturabilir miyim meçhul. Göz ucuyla zar zor görebiliyorum. Neden suçluymuşum gibi penceresi parmaklıklı, demir kapılı bir odadayım, işte orasını hiç bilmiyorum. Ne kıymetliymiş başını sallayabilmek. Gözkapaklarım hala benim, diye seviniyorum. Gölgeler büyümeye başladı. Az sonra kapı açılacak, hayatta kalmam ve bu eziyetin sürmesi için birkaç lokma zorla ağızma tıkkıştırılacak. Bazen, reddetsem yemeyi ve yavaş yavaş ölüme götürsem bu külçe bedeni, diye düşünüyorum. Lakin aynı anda gözlerimin önüne bir kız çocuğu geliyor. Saçları iki yandan örgülü, güldüğünde gözlerinin yerinde iki çizgi beliren, yüzündeki çiller gökyüzüne saçılmış yıldızlara benzeyen bir kız çocuğu; Çiğdem... Aldığım her nefes onun için, bu eziyetin içindeki tek mana ona olan borcum, biliyorum. Ona borcumu ödemedem ölmek istemiyorum. Gözlerimi kapattığımda oda sanki onun kokusuyla doluyor, cıvıltıları duvarlara çarpıp yankılanıyor, yumuşacık elleri avuçlarımda ısınıyor. Onun hayali; kireç rengi boyalı, soğuk ruhlu bu odaya dolan güneşim oluyor.

Kaçacakmışım gibi her seferinde sıkı sıkıya kapatılan demir kapı, beceriksiz bir kemancının eline düşmüş bir kemandan çıkan namelerle açılıyor. Sürekli burnundan soluyan, alnındaki ter damlacıklarını önlüğünün yeniyle silen, şişman ve huysuz kadın geliyor bu sabah. Daha o çiçek bozuğu yüzünü görmeden biliyorum. Adımlarından tanıyorum onları. Yatağı biraz daha dik konuma getirecek mekanizmayı harekete geçiriyor. Bir vızılı eşliğinde tavan manzaram boş duvara dönüşüyor. Püre edilmiş yumurtayı, içinde ne olduğunu ayırt edemediğim bir bulamaçla birlikte hızlı hızlı ağızma tıkkıştırıyor. Ah, kadın! Çocuğun olsa bilirdin, yumurta yapışır insanın damağına, bir yudum su verirdin. Ağızımı silmek adına yaptığı hoyrat harekete rağmen, anacığımın verdiği terbiyeden ötürü nezaketle, teşekkür etmeye çalışıyorum yine de. Gözlerimi açıp kapatıyorum. Umurunda bile olmuyor. Üzerime koymaktan çekinmediği metal tepsiyi kucaklıyor köşedeki masaya bırakıyor. Odaya temiz hava girsin diye pencereyi aralayacak

birazdan, hep aynı şeyler... Benimle biraz konuşsa keşke, diye geçiriyorum içimden. Bu huysuz yerine, sarıya boyalı saçlı, çelimsiz ve biçimsiz bedenine rağmen, dünyanın en güzel kadını edasıyla yürüyen gelseydi konuşurdu benimle. O yemek yedirirken sürekli konuşur ama bu dut yemiş bülbul mübarek. Lakin nasıl dilediysem bir dua kabilinden kabul olunuyor dileğim.

“İyisin bugün. Ziyaretçin de var. Doktorun yanında. Gelir birazdan,” diyor. Pencereyi kapatıyor, tepsiyi alıp çıkıveriyor. Kim diye soramıyor, Kemal Komiser olsun diye bir dua daha ediyorum. Gözlerimle anlatmayı öğrendim sayılır, belki ona anlatabilirim. Bu kez anlaşırız belki, bu kez doğru soruları sorar diye umuyorum. Yakında gelmez olacak biliyorum. Ayak sesleri kulağında büyüyor, anlıyorum o değil. Ayrık ve çap bacaklarının ucunda onun cüssesinde bir adama ait gibi durmayan, otuz dokuz numaralık ayaklarının sürüklenirken çıkardığı hışırtılı sestem tanıyorum. Yıllardır duyduğum bu sesin sahibini yeniden hayatıma aldığım için kendimden nefret ediyorum. Her türlü haylazlığı erkek olduğundan ötürü görmezden gelinen, hiç büyüyemeyen, dalavereci olduğu asla kabullenilmeyen bu pislik için hatır saymasaydım da cenazeye sarhoş geldiğinde silip attığımla bıraksaydım keşke. Merhamet duygumu ameliyatla aldırılmak mümkün olsaydı, yapardım. O zaman bütün bunları yaşamazdım. Çiğdem de yaşamazdı. Kafamı oynatabilsem, yüzüne okkalı bir tükürük atabilsem, konuşabilsem de sövüp sayabilsem istiyorum. Çiğdem, desem, haykırırsam... Herkes duysa, herkes bilse... Ona eşlik eden hastabakıcı odadan çıkana kadar usul usul saçlarımı okşuyor. Sahte bir hüznle bakıyor gözlerimin içine de o bakışların ardındaki tehdit kanımı donduruyor. Kapının gıcırtiları kesilir kesilmez, kulağıma eğiliyor;

“Pes et! Artık vazgeç. Her şey bitti. Kendi kendine ölmezsen sonunda seni ben geberteceğim. Kimseye bir şey anlatamazsın, olan oldu.” diyor fısıltıyla. Ellerimi, bacaklarımı hissedemesem de o an hala varlığını hissedebildiğim kalbime saplanan onlarca bıçak darbesinin adı çaresizlik oluyor. Kirli

ellerini boğazımdaki kesikten geriye kalan izde gezdiriyor, tiksiniyorum dokunuşundan. Kemancı bir kere daha gıcırdatınca kemanı, geriye çekiliyor, "Siz miydiniz?" diyor. Korkusunun kokusunu duyumsayacağımı sanırken burnuma lavanta kolonyasının kokusu geliyor. Seviniyorum. Beni erkenden bırakmasa bunları yaşamayacaktım, diye bir kez daha kızdığım rahmetli de her tıraş sonrası aynı kolonyayı kullanırdı. Kemal Komiser göz hizama kadar gelip;

"Daha iyi görünüyorsunuz," diyor.

Nasıl görünüyordum ya da şimdi nasıl görüyorum bilmiyorum ki! Benim yerime o hainin konuşacak olması sinirimi bozuyor.

"Daha iyiymiş. Doktorla konuştum az önce. Kırıklar iyileşmeye başlamış. Felç nedeniyle acı çekmeyişi belki de tek tesellim. Ömrünce çok acılar çekti ablam." diyor lanet olasıca.

Kemal Komiser, "Konuşamayacak olması..." diyor ve gerisini getirmiyor. Sessiz, kıpırtısız varlığıma rağmen zihnimin hala o odada olduğunun ayırdına varmış gibi yutkunuyor.

"Ona bunu yapanı bulun lütfen!"

Adındaki dışında, hayatında hayra dair hiçbir çabası görülmemiş kardeşimin, numaradan titreyen sesi kulaklarımdan beynime süzülürken boğulacak gibi hissediyorum. Sıklaşan nefesimin baskısı gözlerimden akan damlalarla birleşiyor. Hala o damlaları hissedebiliyorum.

"Söz veriyorum bulacağım. Ablanıza bunu yapan, çocuğu kaçıran o şerefsizi kendi ellerimle yakalayacağım. Bir cevap alamayacağımı bilmeme rağmen buraya gelişim de bu yüzden. Her şeyi bilen tek şahit ablanız. Keşke anlatabilseydi."

"Keşke... O kadar çok şey için keşke diyorum ki! Daha önce gelseydim her şeyi engelleyebilirdim belki."

"Kendinizi suçlamayın. Siz ablanızı kurtarmak için her şeyi yapmışsınız. Kocasını şehit düşmüş, değil mi? O zamandan beridir mi beraber kalıyordunuz?"

"Aslında beraber yaşamıyoruz. Ben ilçede yaşlı annemle kalırım. Anamı evinden ayıramıyoruz maalesef. Uzun süre yalnız da bırakamıyorum. Pek düşkünleşti son yıllarda. Genelde kışın,

şehirde işim olduğunda bir gece için ablamda kalıyorum. Keşke o gün de...”

Yanlış mı görüyorum? Kemal Komiser, onun sırtını mı sıvazlıyor? Dişlerimi sıkıyorum.

“Ablanız mahallede çok sevilip sayılıyor. Döndüğünde bir kahraman gibi karşılanacak. Vaktinde yetişemeseydiniz bugün hayatta olamayacaktı. Küçük kızı da bulabilmiş olsaydık...”

“Ablam, Çiğdem’i kızı gibi severdi. Ailesi de perişan olmalı. Hiç mi iz yok?”

“Mahalle didik didik arandı. Tüm emniyet seferber oldu. Lakin bir aydan fazla zaman geçti. Sağ olarak bulabileceğimizden eskisi kadar emin değilim artık.”

Ölmüşüm de mezarımın başucunda yapılmış gibi süren konuşmanın her kelimesinde, “Yalan!” diye bağılıyor iç sesim ve gözyaşlarım çoğalıyor. Bakışları gözyaşlarıma kilitlenen Kemal Komiser yüzüme doğru uzanıyor ama dokunmaya imtina ediyor, çekiyor elini. Ona anlatmak istiyorum. Her şeyi tek tek anlatmak istiyorum. Annesinin işe giderken bana emanet ettiği yavrucağı, kendi kanımdan koruyamadığımı, beni sokan yılanı bağrımda beslediğimi söyleyebilmek istiyorum. Bakışları bakışlarıma dokunduğu anda kocaman açıyorum gözlerimi. İstiyorum ki kelimeler gözlerimden taşsın. İşte, suratında ilk defa beni anlayan bir bakışın gölgesi beliriyor. Kaçırmıyor gözlerini. Konuşuyorum.

“Çiğdem’i her zamanki gibi daha gün ağarmadan bıraktı annesi. Çok erken fabrikada olması gerekiyor zavallının. Ekmek parası kolay değil. Çiğdem, benim de kızım sayılır iki yıldır. Kahvaltısını ettirdim. Saçlarımı taradı o topak parmaklarıyla. Evimi biliyor olmalısınız. Kocamın ailesinden kalma, iki katlı ama kutu gibi bir ev. Üst kattaki oda sabah güneşi alır. Çiğdem’le hep orada otururum. Yine o odada oynadık biraz. Baktım ter kokuyor çocuk. Anası garibim işten geç gelir, belli ki yıkayamamış çocuğu. Banyoya soktum, akladım pakladım, mis

ettim. Eşim ölmeseydi belki kendi çocuğumuzun odası olacak yerde; o güneşli odada uyuttum yavrucağı. Sonra mutfağa indim alt kata. Erken saatte pek gelmezdi ya, Hayri geldi o arada. Normalde ayda bir ya da iki kez, yatma vaktine yakın gelir, gece kalır, sabah servisiyle de ilçeye dönerdi. Şaşırdım görünce. Gözleri bir tuhaftı. Gözbebekleri... İri iri bakıyor. Uykusuz olduğunu söyledi. 'Sen evdeyken iki adım ötedeki markete gideyim de yemeklik alayım. Çiğdem de banyolu, çocuğu çıkarmayayım,' dedim. Gerçekten koşa koşa gittim döndüm. Emanetin emaneti olmaz derler ya gerçekten olmazmış. Keşke kör olsaydım da o bacak kadar bebeye dokunan iğrenç ellerin sahibini; kardeşimi görmeseydi gözlerim. Dokunuşu dokunuş değildi ki! Bakışı bile bir değişikti. Üstüne atladım. Ağızma geleni saymaya başladım. Çiğdem, seslerimize uyandı. Bizim itiş kakışımızdan korkup kaçtı yavrucak odadan. Peşinden koştum. Merdivenin başına vardığımda Hayri beni itekledi. Merdivenden yuvarlanırken kafamı mı çarptım bilmiyorum, bayılmıştım. Ne kadar süre baygındım, orasını bilemiyorum işte. Gözlerimi açtığımda kımıldayamıyordum, hiçbir şey hissetmiyordum hatta. Ama sesim çıktığıınca seslendim Çiğdem'e. Öyle güçsüz bir sesteki ki, kendi sesimi kendim duyamıyordum neredeyse. Kömürlüğe açılan küçük kapı aralandığında Hayri'yi gördüm. Titreyen ellerine bakıyordu. Pantolonuna sürüp duruyordu ellerini. Sırtını duvara verdi, olduğu yerde çöktü, kaldı. Bütün vücudumu benden almışlar gibiydi ama konuşabiliyordum hala. Yardım istedim. Ambulansı aramasını söyledim. Çiğdem'i sordum. O an bakışları bana döndü. Orada olmamam gerekiyormuş gibi şaşkın baktı önce. Sonra gözlerine bir sakinlik geldi bir anda. Zor bir soruyu çözmüş bir öğrenci gibi kendi kendine gülümsedi. Yerde serili ama değerli bir halıymışım da üzerime basmamaya çalışıyormuşçasına atladı üzerimden. Mutfağa geçtiğini hatırlıyorum ve telefonda konuştuğunu... Ambulansı aramıştı, ölmek üzere olduğumu söylüyordu, yetişmeleri için yalvarıyordu. Bedenimi hissedemesem de ölmek üzere gibi de hissetmiyordum. Elinde mutfağımda bulabileceği en büyük bıçakla yanıma çöktüğünde anladım neden ölmek üzere olduğumu. 'Özür dilerim,' diye

fısıldadı bana.

'Yapma!..' Bedenim bitik ama ses tellerim hala sağlamken dudaklarımdan çıkan son kelime bu oldu. Başını başka yana çevirdi ve soğuk çeliği tutan titrek elleri kaydı boğazımda. Pişman mı oldu bilemiyorum ama son hatırladığım şey; üzerindeki kazağı soyunup boğazıma bastırmasıydı..."

Komiser ellerini yatağımın kenarına koyup üzerime doğru eğilirken peş peşe açıp kapatıyorum gözlerimi. Bu kez anlıyor beni, hissediyorum. Ona bakıyor sonra Hayri'ye çeviriyorum bakışlarımı. Burnumdan aldığım ve verdiğim seri soluklar eşliğinde belki on kere aynı şeyi tekrarlıyorum gözlerimle. "O yaptı, anlayın işte!"

Aynı anda ziyaretime gelmeleri bir mucize midir yoksa günahsız sabinin intikamı için yaratandan gelen bir lütuf mudur, bilmiyorum. Her ne olursa olsun, bu kez oldu hissediyorum. Komiserin kaşlarının havaya kalkmasıyla birlikte alnında yol yol uzanan üç çizgi beliriyor, bakışları Hayri'ye çevriliyor. Hayri, suratına dikilen bakışlardan tedirgin; "Ablam iyi görünmüyor, ben doktoru çağırırsam mı acaba?" diyor. Odadan çıkmak üzere hareketlenmesi ile Kemal Komiser koluna giriyor. Gözlerini gözlerimden ayırmadan;

"Bence Fitnat Hanım şu son bir aydır hiç olmadığı kadar iyi. Hatta benimle sohbet etmeye bile başladı. Eminim konuşacak daha çok şeyimiz olacak." diyor. Gözlerimi kapatıyorum huzuru iliklerime kadar duyumsayarak. Aynı anda, saçlarını iki yandan ördüğüm küçüğümün kokusu, lavanta kokusuna karışıp ciğerime doluyor. Çiğdem, bir eli kocamın elinde, iki çizgiye dönüşmüş gözleri ile gülümseyerek, bana el sallıyor.

Bir saksağan ömrünün geri kalanını kafeste geçirecek, inanıyorum.

Son.

* * *

■ Funda MENEKŞE

Çocuklar için, sevimli öyküler yazarken ne ara cinayet kurguları tasarlamaya geçtiğini kendisi de bilmiyor. Bildiği bir tek şey var ki; yazmayı seviyor.

www.dedektifdergi.com Detektif proza